Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (czwarta izba w składzie powiększonym)

z dnia 9 marca 2022 r.*

Skarga o stwierdzenie nieważności – Reprezentowanie przez adwokata lub radcę prawnego niebędącego osobą trzecią niezależną od strony skarżącej – Niedopuszczalność

W sprawie T-727/20

Nigar Kirimova, zamieszkała w Monachium (Niemcy), którą reprezentowali adwokaci A. Parassina i A. García López,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), który reprezentowały G. Predonzani i A. Söder, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji dyrektora wykonawczego EUIPO z dnia 30 września 2020 r. oddalającej wniosek skarżącej o przyznanie odstępstwa od wymogu posiadania obywatelstwa jednego z państw członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG), od którego zależy wpisanie przez ten urząd na listę zawodowych pełnomocników,

SĄD (czwarta izba w składzie powiększonym),

w składzie: S. Gervasoni, prezes, L. Madise, P. Nihoul, R. Frendo (sprawozdawca) i J. Martín y Pérez de Nanclares, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

* Język postępowania: angielski.

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu

1 Skarżąca, Nigar Kirimova, w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych istotnych dla sprawy była prawnikiem w kancelarii Brandstock Legal Rechtsanwaltgesellschaft mbH (zwanej dalej „Brandstock Legal”). W dniu 10 października 2019 r. złożyła ona w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) wniosek o wpisanie na listę zawodowych pełnomocników tego urzędu, zgodnie z art. 120 rozporządzenia (UE) 2017/1001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1). Będąc obywatelką Azerbejdżanu, wniosła ona jednocześnie, na podstawie ust. 4 lit. b) tego artykułu, o odstępstwo od wymogu posiadania obywatelstwa jednego z państw członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG), o którym mowa w art. 120 ust. 2 lit. a) tego rozporządzenia (zwanego dalej „warunkiem obywatelstwa”).

2 Pismem z dnia 30 stycznia 2020 r. EUIPO poinformowało skarżącą, że jej wniosek o zastosowanie odstępstwa jest niedopuszczalny, ponieważ nie został on poparty wymaganymi dowodami.

3 W dniach 9 i 13 marca 2020 r. skarżąca przedstawiła swoje uwagi w odpowiedzi na pismo z dnia 30 stycznia 2020 r.

4 W dniu 30 września 2020 r. dyrektor wykonawczy EUIPO wydał decyzję oddalającą wniosek złożony przez skarżącą o przyznanie odstępstwa od warunku obywatelstwa (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).

Postępowanie i żądania stron

5 Pismem podpisanym przez adwokata będącego członkiem kancelarii Brandstock Legal i złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 grudnia 2020 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

6 W ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania Sąd wezwał skarżącą do wskazania wszelkich stosunków pracy, jakie mogą łączyć ją z jej adwokatem. Skarżąca odpowiedziała na to wezwanie w dniu 20 stycznia 2021 r.

7 W dniu 21 kwietnia 2021 r. EUIPO złożyło odpowiedź na skargę.

8 W dniu 7 czerwca 2021 r. skarżąca złożyła replikę, a EUIPO złożyło duplikę w dniu 23 lipca 2021 r.

9 Decyzją z dnia 21 września 2021 r., na podstawie art. 27 § 3 regulaminu postępowania, prezes Sądu przydzielił niniejszą sprawę innemu sędziemu sprawozdawcy w celu optymalizacji możliwości wydania orzeczenia przez Sąd, a zatem w interesie prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości.

10 Na wniosek czwartej izby Sądu Sąd – na podstawie art. 28 regulaminu postępowania – postanowił przekazać sprawę składowi powiększonemu.

11 Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie jej odstępstwa od warunku obywatelstwa na podstawie art. 120 ust. 4 lit. b) rozporządzenia 2017/1001;

– zmianę zaskarżonej decyzji poprzez nakazanie EUIPO wpisania jej na listę zawodowych pełnomocników na podstawie art. 120 rozporządzenia 2017/1001;

– obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

12 EUIPO wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

13 Nie podnosząc zarzutu niedopuszczalności w odrębnym piśmie na podstawie art. 130 § 1 regulaminu postępowania, EUIPO powołuje się na niedopuszczalność skargi.

14 EUIPO twierdzi, że zgodnie z art. 19 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej strona nie jest uprawniona do samodzielnego działania, lecz musi korzystać z usług adwokata lub radcy prawnego, a z orzecznictwa wynika, że adwokat lub radca prawny w rozumieniu tego przepisu powinien być osobą trzecią niezależną od reprezentowanej przez niego przed sądem strony pod względem strukturalnym, hierarchicznym i funkcjonalnym. Tymczasem adwokat, który wniósł skargę w imieniu skarżącej, był w dniu wniesienia skargi adwokatem w tej samej kancelarii co skarżąca i sprawował funkcję zwierzchnika skarżącej, a zatem nie spełniał warunku bycia niezależną osobą trzecią. Skarga jest zatem dotknięta nieusuwalną wadą, a jako taka jest niedopuszczalna.

15 Zgodnie z art. 129 regulaminu postępowania przed Sądem na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd może w każdej chwili z urzędu, po zapoznaniu się ze stanowiskiem stron, stwierdzić w drodze postanowienia z uzasadnieniem wystąpienie bezwzględnych przeszkód procesowych. W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że akta sprawy wystarczająco wyjaśniają okoliczności zawisłej przed nim sprawy, i postanawia orzec w formie postanowienia z uzasadnieniem, bez dalszych czynności procesowych.

16 Należy przypomnieć, że art. 19 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, mający zastosowanie do Sądu na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu, stanowi, że strony inne niż państwa członkowskie i instytucje Unii Europejskiej, państwa będące stronami porozumienia EOG oraz Urząd Nadzoru Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu, o którym mowa w tym porozumieniu, powinny być reprezentowane przez adwokata lub radcę prawnego. Akapit czwarty stanowi, że jedynie adwokat lub radca prawny uprawniony do występowania przed sądem państwa członkowskiego lub innego państwa, które jest stroną porozumienia EOG, może reprezentować lub wspomagać stronę przed sądami Unii.

17 Co się tyczy pojęcia adwokata lub radcy prawnego należy zauważyć, że w braku odesłania w art. 19 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej do prawa krajowego państw członkowskich należy interpretować je w sposób autonomiczny i jednolity w całej Unii, biorąc

pod uwagę nie tylko brzmienie tego postanowienia, lecz także jego kontekst i cel (zob. wyrok z dnia 4 lutego 2020 r., Uniwersytet Wrocławski i Polska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2020:73, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).

18 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z brzmienia art. 19 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że do celów wniesienia skargi do Sądu strona w rozumieniu tego postanowienia jest zobowiązana skorzystać z usług osoby trzeciej (zob. podobnie wyrok z dnia 4 lutego 2020 r., Uniwersytet Wrocławski i Polska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2020:73, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).

19 Cel związany z wymogiem prawnego reprezentowania przez osobę trzecią odpowiada koncepcji roli adwokata lub radcy prawnego, który występuje w interesie prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, a zwłaszcza w celu jak najlepszej ochrony i obrony interesów swego mocodawcy, z zachowaniem pełnej niezależności i z poszanowaniem prawa oraz zasad wykonywania zawodu i etyki (zob. podobnie wyrok z dnia 4 lutego 2020 r., Uniwersytet Wrocławski i Polska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2020:73, pkt 61, 62 i przytoczone tam orzecznictwo).

20 Kwestia niezależności adwokata lub radcy prawnego powinna być oceniana również w odniesieniu do zagwarantowanego w art. 47 akapity pierwszy i drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawa każdej osoby do skutecznego środka prawnego przed sądem oraz prawa do uzyskania porady prawnej i skorzystania z pomocy obrońcy i przedstawiciela (zob. podobnie opinia rzecznika generalnego M. Bobeka w sprawach połączonych Uniwersytet Wrocławski i Polska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2019:774, pkt 78, 104). W tym względzie należy wziąć pod uwagę okoliczność, że reprezentowanie przed sądem wymaga stosunku zaufania opartego na wyborze prywatnym, mającego umowny charakter, przy czym strona postępowania może swobodnie wybrać swojego adwokata, który co do zasady może wybrać swobodnie swoich klientów (zob. podobnie opinia rzecznika generalnego M. Bobeka w sprawach połączonych Uniwersytet Wrocławski i Polska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2019:774, pkt 111).

21 Z uwagi na rolę, jaką pełni adwokat w skutecznej ochronie sądowej interesów swego mocodawcy (zob. pkt 19 powyżej) oraz art. 47 karty praw podstawowych, wszelka ingerencja w stosunek między nim a jego klientem powinna opierać się na poważnych przesłankach, w świetle których istnieje wyraźna i bezwzględna potrzeba „ochrony skarżącego przed jego prawnikiem” (opinia rzecznika generalnego M. Bobka w sprawach połączonych Uniwersytet Wrocławski i Polska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2019:774, pkt 111). W rezultacie, jak orzekł Trybunał, spoczywający na adwokacie lub radcy prawnym obowiązek zachowania niezależności jest rozumiany nie jako brak jakichkolwiek powiązań z klientem, ale jako brak powiązań, które w oczywisty sposób ograniczają zdolność takiego prawnika do wypełniania zadań w zakresie obrony klienta w najlepszym interesie tego ostatniego (wyrok z dnia 4 lutego 2020 r., Uniwersytet Wrocławski i Polska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2020:73, pkt 64, 67).

22 W świetle art. 19 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, opartego na nim orzecznictwa oraz art. 47 karty praw podstawowych możliwość odrzucenia przez sąd Unii skarg jako niedopuszczalnych jest ograniczona zatem jedynie do przypadków oczywistego braku niezależności adwokata, i wynika z tego a contrario, że uprawnienie do rozwiązywania wszelkich innych trudności wynikających z konfliktów lub sprzeczności interesów należy co do zasady do organów krajowych posiadającym kompetencje w zakresie kwestii deontologicznych i dyscyplinarnych, a sąd Unii może podjąć działanie w tym względzie jedynie w drodze wyjątku.

23 Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wyjątki należy wykładać ściśle, tak aby nie pozbawić znaczenia przepisów ogólnych (wyrok z dnia 22 kwietnia 2010 r., Komisja/Zjednoczone Królestwo, C-346/08, EU:C:2010:213, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo.

24 Wynika stąd, że przypadki mogące uniemożliwić adwokatowi reprezentowanie jego mocodawcy muszą mieć taki charakter i zakres, że jest oczywiste, iż adwokata, mimo że formalnie jest stroną trzecią w stosunku do skarżącego, wiążą z przedmiotem sporu lub jedną ze stron więzi ekonomiczne lub osobiste, które podważają jego rzeczywistą niezależność (opinia rzecznika generalnego M. Bobeka w sprawach połączonych Uniwersytet Wrocławski i Polska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2019:774, pkt 137). Innymi słowy – powiązania te powinny stanowić ważne względy, prowadzące do uznania, że adwokat nie jest wystarczająco niezależny, aby zapewnić jak najlepszą ochronę i obronę interesów swojego klienta (zob. podobnie wyrok z dnia 4 lutego 2020 r., Uniwersytet Wrocławski i Polska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2020:73, pkt 61, 62).

25 W tym względzie, aby upewnić się, że adwokat rzeczywiście posiada status niezależnej osoby trzeciej, należy mieć na uwadze środowisko zawodowe, w którym działa on w sprawie zawisłej przed sądem Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 6 września 2012 r., Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej i Polska/Komisja, C-422/11 P i C-423/11 P, EU:C:2012:553, pkt 25).

26 W związku z tym reprezentowanie strony skarżącej przez osobę, która jest jej pracownikiem lub jest od niej ekonomicznie zależna, nie spełnia wymogu reprezentowania przez niezależną osobę trzecią (postanowienie z dnia 5 września 2013 r., ClientEarth/Rada, C-573/11 P, niepublikowane, EU:C:2013:564, pkt 13).

27 Jednakże naruszenie wymogu niezależności adwokata lub radcy prawnego może zostać stwierdzone w wielu innych sytuacjach faktycznych, które w związku z tym należy badać w każdym konkretnym przypadku z osobna (zob. podobnie postanowienie z dnia 20 listopada 2017 r., BikeWorld/Komisja, T-702/15, EU:T:2017:834, pkt 35; opinia rzecznika generalnego M. Bobeka w sprawach połączonych Uniwersytet Wrocławski i Polska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2019:774, pkt 64).

28 Trybunał orzekł wprawdzie, że sam związek wynikający z umowy cywilnoprawnej dotyczącej prowadzenia zajęć dydaktycznych był niewystarczający, aby odmówić wykładowcy możliwości reprezentowania jego uniwersytetu w charakterze radcy prawnego (wyrok z dnia 4 lutego 2020 r., Uniwersytet Wrocławski i Polska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2020:73, pkt 66–68), jednakże spór dotyczył w rozpatrywanym przypadku rozwiązania umowy między skarżącym uniwersytetem a Agencją Wykonawczą ds. Badań Naukowych (REA) w przedmiocie dotacji na projekt badawczy Cossar (Cooperative Spectrum Sensing Algorithms for Cognitive Radio Networks), który w żaden sposób nie dotyczył warunków zatrudnienia osoby reprezentującej uniwersytet, polegającego jedynie na nauczaniu prawa prywatnego międzynarodowego. Innymi słowy – spór nie miał żadnego związku z pracą adwokata na rzecz jego mocodawcy.

29 Obrazując różnorodność sytuacji, jakie należy wziąć pod uwagę, Trybunał uznał natomiast, że nie jest wystarczająco niezależny od reprezentowanej przez niego osoby prawnej adwokat lub radca prawny, któremu przyznano istotne uprawnienia administracyjne w ramach tej osoby prawnej lub który zajmuje w jej ramach wysokie stanowiska kierownicze (zob. podobnie postanowienia: z dnia 29 września 2010 r., EREF/Komisja, C-74/10 P i C-75/10 P, niepublikowane, EU:C:2010:557, pkt 50, 51; z dnia 6 kwietnia 2017 r., PITEE/Komisja, C-464/16 P, niepublikowane, EU:C:2017:291, pkt 25).

30 Sąd uznał również, że posiadanie 10% udziałów w spółce będącej stroną skarżącą powoduje, że adwokat lub radca prawny nie spełnia warunku bycia niezależną osobą trzecią względem tej spółki (postanowienie z dnia 20 listopada 2017 r., BikeWorld/Komisja, T-702/15, EU:T:2017:834, pkt 37, 38, 40, 41; opinia rzecznika generalnego M. Bobeka w sprawach połączonych Uniwersytet Wrocławski i Polska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2019:774, pkt 43), i to nawet w braku jakiegokolwiek stosunku podporządkowania hierarchicznego wynikającego z umowy o pracę między nimi.

31 Ponadto Trybunał orzekł również, że radcy prawni zatrudnieni nie przez reprezentowaną przez nich stronę, lecz przez podmiot z nią powiązany, nie spełniają wymogu niezależności, ponieważ nawet jeśli te dwa podmioty są formalnie rozdzielone, ich interesy są w znacznym stopniu wspólne (wyrok z dnia 6 września 2012 r., Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej i Polska/Komisja, C-422/11 P i C-423/11 P, EU:C:2012:553, pkt 25).

32 W niniejszym przypadku z akt sprawy wynika, że w dniu wniesienia skargi skarżąca zajmowała stanowisko prawnika w kancelarii Brandstock Legal i że A. Parassina, adwokat, która podpisała skargę, była adwokatem w tej samej kancelarii. W szczególności skarżąca należała nawet do zespołu, którym A. Parassina kierowała, i była jej zastępcą.

33 Wynika z tego, że skarżąca i jej adwokat utrzymywali szczególnie ścisłe relacje zawodowe.

34 Nie można także zgodzić się z przeciwnymi twierdzeniami przedstawionymi przez skarżącą w jej odpowiedziach na środek organizacji postępowania, o którym mowa w pkt 6 powyżej, czyli już po zwróceniu uwagi skarżącej na problem, jaki może wywołać jej reprezentacja, zgodnie z którymi między jej adwokatem a nią samą nie istniał żaden związek zależności strukturalnej lub funkcjonalnej, ponieważ ich stosunek miał charakter horyzontalny, a nie wertykalny, i należały one nawet do dwóch odrębnych struktur organizacyjnych.

35 Ponadto powiązania między skarżącą a A. Parassiną były tym ściślejsze, że niniejszy spór dotyczy bezpośrednio zawodu skarżącej, zawodu, który w dniu wniesienia skargi wykonywała ona w ramach tej samej kancelarii co A. Parassina i pod jej kierownictwem. Przedmiotem skargi jest bowiem odmowa przyznania skarżącej odstępstwa, bez którego nie może ona uzyskać zezwolenia na występowanie jako przedstawiciel osób fizycznych lub prawnych przed EUIPO. Tymczasem praca skarżącej w Brandstocce Legal i w zespole kierowanym przez A. Parassinę polegała właśnie na zajmowaniu się sprawami dotyczącymi własności intelektualnej.

36 Należy również zauważyć w tym względzie, że skarżąca złożyła wniosek o wpis na listę zawodowych pełnomocników w EUIPO i swój wniosek o przyznanie odstępstwa od warunku obywatelstwa za pośrednictwem faksu swojego pracodawcy oraz że o ile podała w tych dwóch wnioskach prywatne adresy pocztowe i elektroniczne, o tyle podała ona również swój służbowy adres poczty elektronicznej. Również za pośrednictwem tego samego faksu skarżąca w dniach 9 i 13 marca 2020 r. przedstawiła uwagi w odpowiedzi na pismo z dnia 30 stycznia 2020 r.

37 Z akt sprawy oraz z pism procesowych wynika również, że kancelaria Brandstock Legal jako taka, a w szczególności A. Parassina, wielokrotnie wyrazili swoje zainteresowanie wnioskiem skierowanym przez skarżącą do EUIPO, jak też rozstrzygnięciem sporu.

38 Po pierwsze, list polecający z dnia 6 marca 2020 r., podpisany przez adwokata skarżącej w imieniu i z nagłówkiem kancelarii Brandstock Legal, został sporządzony na potrzeby postępowania przed EUIPO na poparcie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 9 marca 2020 r. i został

załączony do tego wniosku. W liście tym adwokat skarżącej podkreślała znaczący wkład, jaki skarżąca wnosiła w pracę kancelarii, i stwierdzała na zakończenie, że „byliby[…] ogromnie wdzięczni, gdyby [skarżąca] została uznana przez EUIPO za pełnomocnika”.

39 Po drugie, jak zauważa EUIPO, w skardze wskazano, że kancelaria Brandstock Legal, która zdaniem skarżącej zajmuje się wyłącznie znakami towarowymi i własnością intelektualną, „poniesie wszystkie koszty związane z wpisem [skarżącej] do irlandzkiego rejestru [znaków towarowych], ponieważ w interesie [kancelarii] leży również to, aby formalna kwalifikacja skarżącej właściwie odzwierciedlała istotę jej pracy”.

40 Po trzecie, w skardze stwierdzono, że „skarżąca jest reprezentowana przez samą A. Parassinę, ponieważ jako przełożony lepiej niż ktokolwiek inny wie ona, że skarżąca posiada wysokie kwalifikacje”. Aby poprzeć to twierdzenie, w skardze wyjaśniono, że „w różnych przetargach mających na celu zdobycie nowych klientów zespół Brandstock [Legal] prezentuje »schematy organizacyjne« wskazujące zespół odpowiedzialny za dane portfele, w których skarżąca jest przedstawiana jako jeden z najstarszych i najbardziej doświadczonych członków zespołu odpowiedzialnego za promocję [kancelarii]”.

41 Po czwarte, w skardze wskazano, że „skarżąca została przyporządkowana specyficznemu portfelowi klienta […], biorąc pod uwagę prośbę samego klienta, istotny rozmiar portfela oraz jego znaczenie dla Brandstock Legal, ponieważ jest ona jednym z najlepszych i najbardziej kompetentnych pracowników kancelarii”.

42 Po piąte, w skardze wyraźnie podkreślono, że „wpisanie skarżącej na listę zawodowych pełnomocników EUIPO jest […] istotne dla [kancelarii] i zespołu”, tak że „zaskarżona decyzja wyrządza szkodę nie tylko skarżącej, ale również [samej kancelarii]”.

43 Z jednej strony z okoliczności tych jasno wynika, że kancelaria Brandstock Legal, w której A. Parassina była kierownikiem działu, miała w dniu wniesienia skargi bezpośredni interes w rozstrzygnięciu sporu. Z drugiej strony wynika z nich również, że nie można dać wiary twierdzeniom skarżącej zawartym w replice, zgodnie z którymi A. Parassina reprezentuje ją jedynie w charakterze przyjaciółki, a Brandstock Legal nie ma szczególnego interesu w zarejestrowaniu jej jako przedstawiciela w dziedzinie znaków towarowych.

44 Prawdą jest, iż skarżąca twierdzi, że nie musiała wpisywać się na listę zawodowych pełnomocników EUIPO, aby zachować swoje stanowisko.

45 Nie zmienia to faktu, że z uwagi na, po pierwsze, środowisko zawodowe charakteryzujące niniejszą sprawę, a mianowicie istnienie ścisłych powiązań między skarżącą, jej przedstawicielem i Brandstock Legal, i po drugie, dogłębną i wyraźną zbieżność interesów ekonomicznych zainteresowanych, A. Parassina w oczywisty sposób nie była w dniu wniesienia skargi wystarczająco niezależna, aby jak najlepiej chronić i bronić interesów swojej klientki i znajdowała się zatem w sytuacji, która wyraźnie utrudniała jej wykonywanie tego zadania (zob. pkt 19, 21 i 24 powyżej).

46 W związku z tym należy stwierdzić, że A. Parassina nie może być uznana za niezależną osobę trzecią, a tym samym być „adwokatem lub radcą prawnym” działającym jako niezależna osoba trzecia w rozumieniu art. 19 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

47 Dodatkową kwestią jest, iż szczególny związek, który łączył Brandstock Legal i A. Parassinę ze skarżącą i powodował powstanie dla nich szczególnego interesu w sporze, został w sposób oczywisty zerwany po wniesieniu skargi ze względu na to, że skarżąca zdecydowała się kontynuować swoją karierę w charakterze doradcy w zakresie znaków towarowych w niemieckiej siedzibie spółki międzynarodowej, a przy tym jest obecnie wspierana również przez drugiego adwokata, nienależącego do kancelarii Brandstock Legal. Należy jednak przypomnieć, po pierwsze, że dopuszczalność skargi ocenia się w odniesieniu do sytuacji w chwili wniesienia skargi [zob. postanowienie z dnia 16 stycznia 2020 r., Hemp Foods Australia/EUIPO – Cabrejos (Sativa), T-128/19, niepublikowane, EU:T:2020:3, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo], a po drugie, że wymóg dotyczący podpisania przez adwokata lub radcę prawnego uprawnionego do występowania przed sądem państwa członkowskiego lub innego państwa będącego stroną porozumienia EOG stanowi zasadniczy wymóg formalny, który zgodnie z art. 78 § 6 regulaminu postępowania nie znajduje się wśród wymogów, które mogą zostać uzupełnione po upływie terminu do wniesienia skargi (zob. analogicznie postanowienia: z dnia 5 września 2013 r., ClientEarth/Rada, C-573/11 P, niepublikowane, EU:C:2013:564, pkt 22, 23; z dnia 17 lipca 2014 r., Brown Brothers Harriman/OHIM, C-101/14 P, niepublikowane, EU:C:2014:2115, pkt 21).

48 W świetle całości powyższych rozważań należy stwierdzić, że skarga powinna zostać odrzucona jako niedopuszczalna.

W przedmiocie kosztów

49 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

50 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem EUIPO – obciążyć ją jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez EUIPO.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba w składzie powiększonym)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Nigar Kirimova zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 9 marca 2022 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
S.Gervasoni